

V našich rukou je naše věčnost

V duchovním životě se často zaměřujeme na eliminaci hříchu. Je to dobře, ovšem to nestačí. Člověk, který se zaměří jen na tuto oblast, má sice po patřičném pokání jaksi čisté ruce, ale poněkud prázdné. Anebo má v nich, pravda, nově svěřenou hřivnu Boží přítomnosti, se kterou však je třeba nějak rozumně naložit, aby nesla plody.

Ve evangeliu jsme se setkali s příběhem o třech služebnících. Dva z nich, ty přičinlivé, Ježíš pochválil, protože hřivny rozmnožili, třetího však ne a navíc, ač s hřivnou v rukou, měl být vyhozen do temnot.

Je dobře si všimnout, co ty hřivny vlastně jsou. Často o nich, o hřivnách, hovoříme jako o našich schopnostech nebo jejich rozvíjení. Jenže to tak asi nebude. „Pán, který se vydával na cesty“, o němž Ježíš mluvil, dal hřivny do rukou různě schopných služebníků. Každý máme nějaké své schopnosti: třeba mluvit španělsky, dobře spravovat finance, chovat papoušky, točit filmy, bavit lidi. K těmto běžným schopnostem tří služebníků v Ježíšově vyprávění pán předal navíc správu nad svým majetkem - hřivnami. Hřivna pak byl výraz pro velmi slušné bohatství. My víme, že pánem o kterém Ježíš vyprávěl, byl on sám, Ježíš. A co bylo Ježíšovým bohatstvím? Byla jím přítomnost Boha - Ducha Svatého v jeho pozemském životě.

No a tuto hřivnu od Ježíše dostává každý křesťan. Při křtu, biřmování, přijímání svátostí i po již zmíněné svátosti pokání, například. A právě tuto hřivnu svého života, tedy dar Ducha Svatého v nás, který svým učedníkům slíbil Ježíšem před svým odchodem, a kterého posílá Otec, máme rozvíjet podle svých schopností.

Služebník, který byl takto také obdarován, ale který s ním nic nepodnikal, byl Ježíšem nazván jako líný a špatný. Naopak služebníci, kteří tyto dary rozmnožili, byli nazváni dobrými a věrnými. Věrnost Kristu a dobro před Bohem tedy spočívá v aktivní činorodosti na stavbě jeho království.

Na jedné straně je tu úkol – náročný úkol, přítomnost Boha v našem životě rozmnožovat, na straně druhé je zde velká Boží důvěra v každého z nás, že to dokážeme a máme na to. Když to vezmeme kolem a kolem, Bůh nám lidem dal do rukou úplně vše, co se týká našeho věčného štěstí a blaženosti. Dal nám do rukou své slovo - bibli a její výklad, dal nám do rukou svátosti, vést a tvořit Církev. Je to ohromná důvěra, ale také pro nás velká zodpovědnost. A o tom nám Ježíš vypráví.

Zaměřovat se jen na boj proti hříchu, už víme, že je jen částí, by spíše jakýmsi průběžným základem duchovního života. A z dnešního podobenství víme, že to Ježíši nestačí. Vybízí nás k důstojné aktivitě budování království lásky, spravedlnosti a pokoje. Vídeňským katolíkům prý už došlo, že nestačí mít jen čisté ruce. Dávají si otázku, Pane Ježíši, kam bys šel, kdybys žil ve Vídni. A tak se můžeme ptát i my? Je to legitimní otázka, jak naložit s Boží přítomností v našem životě a Pán už nás potom sám povede.